

Prof. dr. LIVIA DANDARA

## Două decenii de negare totală a valorilor istorice

Motivația istorică — tradiție, legitimitate, conștiință națională — a stat la baza marilor decizii și acțiuni care au dus, în 1918, la făurirea României întregite. Intrarea în război de partea Antantei, hotărârile plebiscitare de la Chișinău, Cernăuți, Alba Iulia au avut în motivația istorică un suport de justiție bazată pe adevărul istoric. Marile reforme care au secundat procesul desăvârșirii unității naționale de stat au fost votul universal și improprietățile țărănilor. Pe lângă criteriile economice, sociale, juridice, morale și politice, la baza acestor momente cu semnificație majoră pentru istoria națională s-a aflat legitimitatea lor istorică, înțelesă ca principal suport ideologic. Toate aceste evenimente au fost consacrate de Constituția din 1923, dând legitimitate regimului politic: monarhie constituțională, parlamentară, pluralistă. Ele au dat României un ritm de progres, pe toate planurile, fără precedent în istoria țării, în palida timpului scurt de evoluție firească.

Pe parcursul a 30 de ani (1914—1945) generația unionistă și democratică a României și-a înscris faptele în istoria nemuritoare a națiunii. Dinastia, prin regele său; guvernele, prin miniștrii lor de mare; personalitățile ale culturii și științei, armata, justiția; biserica; școala — toate au avut partea lor de contribuție la această propășire a României moderne. Această întreagă generație de excelențe, care bine merita recunoștință și glorie din partea statului și poporului român, doborât însă tinta unui nelămuritor și monstruos proces de persecuție, de teroare, morând până la lichidarea fizică sau morală după instaurarea regimului comunist în România, sub ocupație și dirijare sovietice. Taxati drept „trădători de țară”, ei au umplut pușcăriile, pășind la moarte sau ruina. (Zica în bulavul comunist, „Memoriile durerii” revista „Memoria” aștia de lucrări editate de A.P.P.R. cărțile de memorianță aparțin la valurile de prestigiu evocă acest lung exil al României. Acum, Pentru că înalte (și, din păcate, de multe ori chiar și astăzi) acest popor a avut parte de cea mai grosolană falsificare a adevărului istoric, conștient că parte integrantă a ideologiei comuniste. Jumătate de veac de falsificări istoriografice succesive. Uniro, țara făurită: democrație parlamentară otelchietă drept falsă și reacționară; pluralism politic, considerat doamnă politicienist; armată glorioasă în două războaie mondiale, cu comandanți „trădători”; diplomație redusă doar la relația cu URSS; cultură națională, fără o parte fundamentală a valorilor ei; țărani, fără glia străbună; muncitori — „clasa conducătoare” — fără drepturi elementare; monarhie constituțională huliță, calomniată, alungată până și din memorie.

După două decenii de negare totală a valorilor istorice, treptat, o parte a acestora și-a găsit o mai dreaptă și mai nuanțată tratare. Din nefericire, cel mai adesea, cu un singur scop de a fi confiscate de ideologia comunistă. De ce această nărașă și perpetua minciună, trecută prin succesive metamorfoze de „reconsiderare”, „reabilitare”, „reinterpretare”? Pentru a legitima „istoricește” un regim politic criminal, pentru justificarea războiului, pentru a șterge din memoria națiunii un adevăr istoric încomod. Iată pentru ce trebuie să ne simțim azi obligați să reacționăm la orice tentativă de asemenea natură. Nu ne mai putem permite să condamnăm alte generații la o existență în afara adevărului!

16 febr 194  
„Procesul comunismului”  
Redacția „T.L.” a pus  
un titlu eronat.  
Eu dovedesc titlul  
de „Opinătate de  
veac”.

cred că Redacția  
a făcut doar greș  
... luând poz  
de la istoriografia  
comunistă.

Tineat Libr, 16 II '94

(Beacu)  
cu